

LUMINA BIBLIEI

1 SEPTEMBRIE 1929

Numărul 6

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

<i>Perioda Filadelfiei</i>	83
„Timpul încercării“	85
Când sa început?	85
Ocrotire	87
<i>Perioda Laodiceii</i>	88
Inaintea ușii	92
Invingătorii	93
<i>Prezența Lui</i>	94
<i>Cântarea veche</i> (poezi)	96

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESUL PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

AVIZURI:

In urma motivul tehnice numai acum este posibil a ne trimitem Numărul prezent. Dela Cititorii noștri rugându-ve ertară, avem speranță că in viitor Revista vor apară curent.

REDAȚIA

Broșura „Unde sunt morți“, de mult așteptată, s'a pregătit și in limba română. Prețul este 1 buc. 5,—Lei. Să poate comanda.

LUMINA BIBLIEI

VIENA

1 Septembrie 1929

No. 6

Perioada Filadelfiei

„Și ingerului bisericii celei din Filadelfia să-i scrii: Acestea zice cel sfânt, cel adevărat, cel ce are cheia lui David, cel ce deschide, și nimenea nu închide, și închide și nimenea nu deschide.“ — Apoc. 3 : 7.

IEHOVA este Părintele bisericii, care constă din acel popor, pe care l-a chemat dintre oameni. Isus Christos este capul bisericii, care este corpul său. Spiritul lui Iehova, este aceea putere lui Dumnezeu, care prin iubitul său Fiu, prin Isus Christos vorbește bisericii sale. Iehova Dumnezeu a dat aceea descoperire lui Isus Christos, pe care el trebuia să o arete servilor săi, cari compun biserica sa. (Apoc. 1 : 1) Prin un serv al său, prin Ioan, a însemnat-o aceasta, ce la timpul potrivit să fie spre folosul fraților săi.

Dumnezeu a împărțit în perioade lucrul sau activitatea bisericii. Pentru fiecare perioadă este un anunț corespunzător. Isus Christos, capul bisericii, în tot timpullegerii ei a fost împreună cu membrii credincioși a corpului său. El chiar a și spus aceasta: „Iată, eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii.“ (Matei 28 : 20) Aceasta este promisiunea comună acelor unși. Se poate aștepta, că unii membrii ai bisericii să poată fi mai mult pe pământ de cât într'un timp a bisericii amintit înaintea: însă indivizii n'au înțeles-o. Domnul privește pe biserica sa compunerea unui corp, de una.

În numărul prezent al revistei vom examina perioada Filadelfiei. În articol următor va fi vorba despre perioada bisericii Laodicea.

Numele deferitelor perioade ne dau ajutor spre aceea, ca în mod potrivit să aplicăm faptele la profetie. Avem dovezi convingătoare, că perioada bisericii Filadelfia cade deodată cu lucrarea lui Ilie, pe când lucrarea bisericii din timpul Laodiceii este deodată cu lucrarea lui Elisei. Fiindcă aceasta este așa, putem să vedem, că unii indivizi vor putea lua parte în lucrul bisericii pe pământ în amândouă perioade.

Biserica Filadelfia a fost precedată direct de Sardis. Cuvântul „Sardis“ câte odată este tradus „cântare de bucurie“ și iar câte odată așa ceva „ce rămâne“. Amândouă nume sunt potrivite. Sub acel timp a improspetății care a venit prin porțul reformației pe buzele acelor, cari s'au rupt dela papalitate, s'a ivit cântare de bucurie. Însă mulți dintre aceia, cari au devenit proteștanți, în scurtă vreme după aceea s'au aliat organizației diavolului, prin

aceea, că au început se ocupa cu politica. Numărul mic a acelor, cari au rămas credincioși către Domnul, a început lucrul perioadei Filadelfia.

Cam pe la 1874 unii, pe cum și Moodii, au început să vestească cu zel mântuirea prin sângele lui Isus Christos. Apoi nu peste mult credincioșii unși ai Domnului, între ei și pastor Russell, au început a vesti adoua prezență a Domnului. După aceea a urmat restaurarea acelor învățături fundamentale a adevărului, care din cauza mesterșugirilor (uneltilelor) vrăjmașului au fost ascunse. (Maleachi 4 : 5; Matei 17 : 11) Scriptura și faptele sprijinesc foarte mult aceea deducțiune, că periodul bisericii Filadelfia s'a început cam pela 1874 și s'a sfârșit în jurul anului 1918, pe când periodul Laodiceii cam pela 1919 și-a luat începutul și încă nu s'a implinit.

Șoptirea lui Iehova este acel mesaj, pe care l-a dat lui Isus Christos, care prin Ioan servul său l-a scris către inger sau către solul său, pe care mesaj solul credincios ca reprezentant a lui Dumnezeu trebuia să-l fac de cunoscut. Mai înainte a domnit aceea părere, că cei șapte soli ai bisericii sunt șapte persoane, dintre cari unul este Ioan. Însă aceasta părere nu este sprijinită de Scriptură. Din contră, toată corporatiunea unșilor credincioși activă sub conducerea de căpetenie a lui Isus Christos constituie pe solul corespunzător perioadelor bisericii. Dacă Domnul are ceva de vestit, spunerea acelei veste o încredințează credincioșilor săi unși. — Isaia 42 : 1; 43 : 10—12; 61 : 1—3.

Toate bunătățile Domnului care însemnează interesele împărăției, le-a încredințat la toți servii săi, aceste interese ale împărăției sau bunătăți cuprind în sine și acel privilegiu sau datorință, ca să fim soli vestitori a împărăției lui Dumnezeu. (Luca 19 : 13—21) Unii au fost credincioși, iar alții nu. Credincioșii rămași sub ungere trebuie să constituie pe acel sol sau „inger“, care grăiește către fiecare membru ai bisericii. Acei cari au „auzul credinței“, aceia, cari au urechi de auzit. (Galat 3 : 3) Ei ascultă cu bucurie, ceea ce Domnul vrea să spună bisericilor.

* Cuvântul „Filadelfia“ îl traduce „amabilitate frățească“, „iubire frățească“ și „iubirea fraților.“ Ceea ce, a caracterizat în mod deosebit biserica Filadelfia dela început până în sfârșit, a adunarea și pregătirea acelor sfinți cari au încheiat legământ de sacrificii cu Iehova. Trăsătura domnitoare a spiritului Domnului către însuși capul corpului și către fiecare membru, care a legat pe sfinți împreună, a fost descoperită în fiecare. (II. Corint. 5 : 14) Iubirea fraților a fost accentuată de aceia, cari în aceasta perioadă au fost oratorii bisericii, și în special aceștia a făcut-o fratele Russell. Tot în acest period s'a întâmplat aceea, că sistemele nominale au pus mare însemnătate spre îndesire într'un legământ strâns. Chiar în acest period s'a întâmplat, că grăul fals (neghina) a fost legat în snopi pentru nimicire, însă tot atunci „grăul“ amintit în pildă, pregătindu-se spre împărăție, a ajuns în strânsa legătură unul cu altul.

¹⁰ Apostolul Petru dă sfat celor unși referitor la pașii următori unul după altul, care trebuie să-i facă, ca să împlinescă condițiile legământului de jertfă. Intre acestea înalțea celui din urmă este „iubirea către frați“ („aplicare către frați“). Aceasta de regulă o numesc „iubirea Filadelfiei“, fiindcă să referă la iubirea frățească. Aceasta iubire în original este deosebită prin cuvântul grecesc fileo. După aceea apostolul arată, că la punctul cel mai înalt pe aceasta cale ajungem la „iubire“ adăosă exprimată prin cuvântul grecesc agape. În 1918 Domnul a venit în templul său, și după aceea biserica a priceput în primul rând înțelesul iubirei (grecește agape), știind, că aceasta însemnează o dedicație neegoistă lui Dumnezeu prin supunere poruncilor sale. Pentru aceea iubirea este proba adevărată și principală a acelor, cari mărturisesc, că umblă în urmile lui Isus. Iubirea să arată în măsura a celui zel și seriozitate, care este desfășurată în purtarea de grijă a intereselor împărăției care s'a încredințat tuturor unșilor. Lucrul din perioada Filadelfiei cei unși l-au făcut cu credincioșie. După aceea a trebuit să facă ceva mai mult, și biserica a trebuit să se trezească la un grad mai înalt de dedicare neclintită față de Iehova. Prin astfel de dedicare să descopere și să arată rămășița.

¹¹ În decursul perioadei Filadelfia dela 1874 până la 1918 au fost restaurate pentru biserica cele zece adevăruri fundamentale. „Acestea zice cel sfânt, cel adevărat.“ În acest timp a adus Isus Christos bisericii sale adevărul, a cărui mare parte a fost de mult întunecată și ascunsă de cei credincioși.

¹² Isus Christos, care a devenit moștenitorul legământului lui David, care sa referă la împărăție, a ajuns posesorul „cheii lui David“ și a deschis înaintea celor unși ușa vestirii împărăției lui Dumnezeu; și fiindcă deschis-o, nimenea nu poate să închidă ușa ocaziunii. Reformația bisericii precedentă perioadei Filadelfia a ajuns sub influența lumii; dară în perioada Filadelfiei Domnul fiind prezent a deschis ușa, ca să fie vestit planul de mântuire. Adevărurile fundamentale nu vor fi mai mult mântuite de învățătorii mincinoși și de învățăturile false vestite prin

ei. În acest period Domnul a închis pentru sistemele nominale aceea ușa a ocaziunii de al reprezenta pe el, și nimenea nu va mai deschide ușa pentru aceste sisteme.

¹³ Isus în timpul când era pe pământ a spus o parabolă, în care a zis: „Lăsați, să crească amândouă împreună (grăul și neghina) până la seceriș, și în timpul secerișului voi zice secerătorilor: pleviți mai întâi neghina, și o legați snopi, spre a se arde; iar grăul adunați-l în grănarul meu.“ (Matei 13 : 30) Cel adevărat și cel fals au crescut împreună până la timpul secerișului, care s'a început în perioada Filadelfiei. Vestirea adevărului a legat în snopi sistemele bisericii nominale însemnate în pildă prin neghină (după trad. engl. grău fals). Ei și-au intrunit toată puterea și tăria lor spre aceea, ca să stea în contra adevărului. Parabola s'a îndeplinit, și grăul fals a fost ars sau pustiit în mod simbolic prin aceea, ocaziunea de împărtășire în împărăție s'a luat dela ei pentru totdeauna.

¹⁴ Domnul Isus recunoaște pe următorii săi credincioși și le zice următoarele cuvinte de aprobare: „Știu faptele tale. Iată pentrucă ai puțină putere, și pentrucă ai păzit cuvântul meu, și n' ai tăgăduit numele meu, și-am pus înaintea o ușa deschisă, pe care nimeni n'o poate închide.“ (Apoc. 3 : 8) Aceasta nu poate să înfățișeze intrarea în împărăție, ci mai degrabă ocaziune pentru un lucru anumit, care să îndeplinește pe pământ spre mărirea Domnului. Însă în tot cazul aceasta ușa a ocaziunii poate fi privită și ca drum conducător la împărăție, pentrucă numai aceia, cari se supun poruncilor Domnului prin intrarea prin aceasta ușa a ocaziunii și își îndeplinesc cu credincioșie datorințele lor, vor dobândi o abundanță intrare în împărăție.

¹⁵ În perioada Filadelfiei a devenit restaurată pentru biserica „credința dată o singură dată sfinților.“ Cei credincioși au păstrat cuvântul Domnului prin aceea, că l-au spus și altora în adevăr și cu credincioșie. Ei n'au făcut așa, pe cum unii, cari au câștigat unele cunoștințe și după aceea au neglijat a le întoarce acele spre mărirea Domnului prin aceea, că nu le-a spus pe aceste și altora. Aceia, cari au urmat un astfel de drum necuviincios și au rămas pe el, au pierdut puterea și au căzut. Aceasta este în armonie cu profeția scrisă înainte, care sună astfel: „Căci buzele preotului (și nu capul) trebuie să păzească cunoștința, și din gura lui să se caute învățătură.“ (Maleachi 2 : 7) Conducătorii bisericii perioadei Filadelfia au preumbrat pe preoți; datorința și privilegiul lor a fost acela, ca să servească altora și fiecare, care a avut urechi și inima supusă, a adunat câtăva tărie, sau putere. Pentru aceea zice Domnul bisericii Filadelfia: „Putere mică ai.“ Domnul a dat o măsură de putere sau tărie mai mare următorilor săi credincioși în perioada bisericii următoare și în aceea lucrare, pe care a reprezentat-o Elisei.

¹⁶ Următorii adevărați a lui Isus se alipesc tare de acel adevăr, că Isus este Fiul lui Dumnezeu și nu egal cu el; că el este răscumpărătorul omenimei prin sângele său vărsat; și că singurul mijloc de mântuire este sângele lui Christos, ce chiar din contra, au vestit numele lui și

prezența lui adouă. Ei au stat ferm în contra teoriei evoluției și a criticii înalte, și au vestit „pe Christos, dar încă pe cel crucificat.“ Pentru aceea Domnul recunoaște lucrurile lor, grăiește cu recunoștință despre acele și își află în ei plăcerea; apoi după aceasta le zice lor:

17 „Iată că îți dau din cei ce sânt în sinagoga Satanei, cari se zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină și să se închină la picioarele tale, și să vadă că te-am iubit.“ — Apocal. 3 : 9.

18 În perioada Filadelfiei fratele Russell și mulți soți ai săi au vestit cu credincioșie mesajul adevărului. În mod deosebit fratele Russell a fost obiectul de răs și critică infocată a preoțimei și altor conducători bisericilor nominale. Aceia, cari i-au fost soți credincioși, au fost expuși la o asemenea critică și reavoință. Preoțimea s'a mărturisit pe sine iudei, care însemnează aceea, că sunt din Iuda sau s'au pretins pe sine membrii a familiei lui Dumnezeu regală. Ei și-au bătut joc de învățăturile adevărate, care vorbesc de împărăție și aminteau cu dispreț „pe pastorul Russell și turma lui mică“, după cum ei au numit pe cei credincioși. Însă Isus zice, că ei nu sunt iudei (membrii a familiei regale); ei mințesc, căci ei sunt fiii părintelui lor, a Diavolului, care este mincinos (Ioan 8 : 44) Astfel de disprețuitori amăgesc și pe alții. Au făcut teologia, n'au învățat adevărul s'au deprins în diplomație și pentru aceea au devenit vestitori deprinși a neadevărurilor. Aceștea sunt vrăjmași lui Christos, dar toți vrăjmașii lui vor fi puși așternut picioarelor sale. (Ps. 110 : 1) Aceștea dar, dacă vor voi cândva să se închine lui Dumnezeu, trebuie să se plece înainte „picioarelor sale“ și recunoască rătăcirea lor.

„Timpul încercării“

19 După aceea Isus vorbește despre un timp scurt și fixat și despre aceea, că acela va fi un timp de criză, fiindcă atuncea va veni o mare ispită sau încercare peste toți locuitorii lumii. El promite, că cei credincioși vor fi ținuți în siguranță sub acesta timp de ispită sau încercare. Cauza ținerii lor nu va fi posedarea unei cunoștințe mai mare, nici poziția înportantă ocupată de ei în biserică, ce credincioșia lor. Isus chiar și spune aceasta: „Fiindcă ai păzit cuvântul privitor la răbdarea mea, te voi păzi și eu în ceasul ispitei, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.“ — Apoc. 3 : 10.

20 Răbdarea pentru creștin însemnează statornicie în împlinirea datorinței sale însemnată pentru el prin legământul său. Aceasta însemnează „răbdarea răului ca un bun ostaș“ și aceea, că aceasta o face cineva pentru aceea fiindcă știe, că calea lui este dreaptă și plăcută lui Dumnezeu. Creștinul poate să se obosească și să se supere, din cauza altor lucruri, dar în serviciul Domnului nici odată nu va devini supărat și nemulțumit. Aceia, pe cari Domnul i-a aprobat și ținut în timpul perioadei Filadelfia, fiindcă au păzit cuvântul răbdării lui, e natural că trebuie să-l păzească și după aceea încontinuu, dacă vreu să fie ținuți în siguranță de el.

21 Domnul Isus a făcut clar, că cei aprobați, trebuie se arete răbdare pacientă. El a răbdat cu pace ofensile păcătoșilor, și învățăceii săi chiar la aceste sunt făcuți atenți. (Evrei 12 : 2, 3) Isus a zis următorilor săi: „Intr'u răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.“ (Luca 21 : 19) „Cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.“ (Matei 10 : 22; 24 : 13) Sămânța, care a căzut pe pământ bun, inchipuește pe acei, cari, . . . fac roade în răbdare.“ (Luca 8 : 15) Apostolul prin inspirația încă tot la aceasta îndemnă pe creștin, că trebuie să fie răbdător. „Iubirea toate le răbdă.“ (I Corint. 13 : 7) „Dacă răbdăm (împreună cu el), vom și domni împreună cu el.“ (II Timot. 2 : 12) „Aveți trebuința de răbdare, ca făcând voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea.“ (Evrei 10 : 36) Celor care după stăruință (d. trad. engl. în răbdare) în fapte bune caută mărire și cinste, le va da viață vecinică.“ (Rom. 2 : 7) Iar dacă păzește cineva cuvântul lui, este un om în care iubirea lui Dumnezeu a ajuns să fie cu adevărat desăvârșită.“ (I Ioan 2 : 5) Esență făgăduinței este aceea, că Domnul nu-i va ținea pe ei departe de ispită, ce îi va griji de aproape și în mijlocul ispitei va priveghia cu trezie asupra intereselor lor, aceasta însă o va face pentru consacrarea și credincioșia lor față de el.

Când s'a început?

22 În 1918 a venit timpul (d. engl: ceasul) de marea ispită sau încercare. Aceasta o arată următoarele cuvinte a lui Isus: „Iată, vin degrabă: ține ceea ce ai, ca nimenea să nu eie cununa ta.“ (Apoc. 3 : 11) Când zice aceasta, că vin curând, e clar că aceasta însemnează venirea sa în templul său. Scopul venirii sale în templul său este încercare sau judecată. (Ps. 11 : 4, 5; Maleachi 3 : 1—3) Dumnezeu în 1914 a așezat pe tronul său pe Isus Christos regele său. (Ps. 2 : 6) Aceasta a fost urmată de marea luptă ce s'a făcut în cer, care s'a sfârșit cu aruncare lui Satan din cer pe pământ. (Apoc. 12 : 9) Atuncea s'a început încercarea mare a locuitorilor pământului, pe care Domnul a spus-o mai înainte zicând: „Vai celor ce locuiesc pământul și marea! Căci s'a pogorât diavolul la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțin timp.“ Acesta este timpul ispitei sau încercării a părții vizibile a organizației lui Satan, și aceasta încercare a și venit pe pământ asupra acelor, cari s'au mărturisit pe sine creștini; rămășița însă este între ei, pe cum și Isus a fost în lume, dar n'a aparținut ei.

23 Dela acest timp începând întrebarea principală este aceea, că cine este Dumnezeu. Aci fiecare, care se mărturisește pe sine următor a lui Christos, este chemat, ca în aceasta zi să-și aleagă, pe cine să servească. (Iosua 24 : 15) Că poporul să știe faptele, trebuie să-i se spună, că ce însemnează războiul mondial, foametea, epidemia, cutremurul de pământ și persecuțiunilor care a urmat acestuia. „Aceasta evanghelia a împărăției trebuie să fie vestită în toată lumea spre mărturie.“ (Matei 24 : 14 — după tr. engl.) Aceasta veste a adevărului a pus

înaintea popoarelor pământului, încrederea principală. Toți aceia cari cred în adevăr, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, că Cristos este rege și că a sosit timpul înjugării răului și a acelui timp, ca guvernare dreptății să fie așezată, și acei omni sau consacrat pe sine Domnului fără de egoism, nu se retrag, de a se înșina pe sine a fi pe partea Domnului. Primesc cu bucurie vestea și o vestesc. Continuând aceasta, ei sunt aprobații Domnului. Aceia, cari n'au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare sau cari n'au stăruit cu răbdare n'au putut sta în încercare, sau potinut și au căzut. Venirea Domnului în templul său a început o începutul ceasului de încercare. Atunci a devenit El prezentat ca rege și în mod simbolic așezată piatră unghiulară. Mulți, cari se mărturisese creștini l-au lepădat pe el. Atunci a devenit el piatră de poticnire, pe cum Domnul a spus înainte. (Isaia 8 : 14, 15) Biserica creștinătății nominale a căzut cu totul și în mod deschis s'a pus pe partea organizației lui Satan, și mulți și dintre aceia cari au eșit afară din confesiuni și au mărturisit adevărul, au căzut în încercare. Însă pe aceia, cari au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare, Domnul i-a păzit în acest ceas al încercării și ei au devenit părți ale rămășiței. Aceștea au fost aduși sub mantia dreptății, pe care a întins-o Iehova, și care în mod simbolic însemnează aprobarea lor. Au fost îmbrăcați și cu haina mântuirii, prin care 'au cunoscut ca copiii lui Dumnezeu. Si Domnul i-a păzit pe ei și-i păzește, prin aceea, că luând în considerație întreaga lor seriozitate le-a dat de lucru încredunțându-le interesele împărăției sale. Aceasta i-a scos pe ei din nevoie și i-a mântuit din primejdie. Aceia cari au rămas credincioși, au fost strămutați sub „ocrotirea celui Prea-înalt“, unde rămânând sunt în siguranță față de orice vătămare. Pe cum Dumnezeu a ocrotit pe Elisei în Dotan, când l-a înconjurat asirienii, chiar așa păzește Domnul pe rămășița sa, pe care o înconjură vrăjmașul și îi va păzi pe ei până atuncia, până când îl reprezintă pe el cu credincioșie.

* Scriptura și faptele arată, că Domnul a trebuit să vină în templul său și a-și venit, înainte de a să sfârși complect perioada bisericii Filadelfia; pentru aceea a zis bisericii sale: „Tine ceea ce ai, ca nimenea să nu-ți eie cununa ta!“ Aceste cuvinte nu însemnează aceea, că atunci s'ar fi dat o cunună deosebită la fiecare persoană. Indrumarea zice aceea, că fiecare se păstreze aceea, ce deja a primit. Dobândirea definitivă a cununii vieții va atârna dela păstrarea a aceea, ce deja s'a dat. Aceasta nu se poate explica în așa fel, că fiecare a avut o cunună și alt cineva ar fi venit și ar fi luat-o. În armonie cu aceasta este scris: „Luați aminte de voi înșivă să nu pierdeți rodul muncii voastre, ce să primiți o răsplată deplină!“ (II Ioan 8) Clasa fecioarelor nebune n'a luat bine aminte la aceea, ce prin lucrul ei a câștigat. „Atuncea împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat condeiele, și au eșit spre întămpinarea mirelui. Cinci din ele erau nehibzuite, și cinci înțelepte. Dar cele înțelepte împreună cu candelile, au

luat cu ele și oleu în vasele lor.“ (Matei 25 : 1, 2, 4) Fecioarele nebune nu și-au păstrat iubirea cea dintâi și dedicațiunea lor față de serviciul Domnului. Dar la fecioarele înțelepte dincontră a fost oleiul bucuriei, și au servit pe Dumnezeu cu bucurie și activitate. Scriptura aceea arată, că cununa vieții o vor căpăta aceia, care sunt statornici și credincioși până la moarte. Pierderea cununii de aceasta parte de vâl însemnează aceea, că interesele împărăției dela unii vor fi luate, și încă atuncea, când Domnul face socoteala cu șervii săi. „Luați deci dela el talentul și-l dați aceluia, care are zece talenti.“ — Matei 25 : 28.

* Venirea Domnului în templul său a însemnat-o începutul încercării, despărțirea fecioarelor înțelepte și nebune, descoperirea rămășiței și sosirea acelor dovezi, când însărcinarea de îngrijitor a fost luată dela clasă inchipuită prin Șebna și clasă înfățișată prin Eliachim a fost introdusă în aceasta onoare. Până la acest timp acei, cari au fost pătrunși de însemnătatea lor proprie și de lucrul Domnului puțin s'au interesat, aceea au gândit, că poziția lor este sigură. De aci în'colo prerogativa sau privilegiul reprezentării și răspunderii Domnul le-a încredințat acelor, cari fără de egoism serioși și cu zel au păstrat cuvântul lui. — Isaia 22 : 15—25.

* Așa se vede, că acel interval de timp, care a ținut dela luarea lui Ilie până la începutul activității lui Elisei, corespunde timpului de mare încercare a bisericii care a ținut un an mai mult până la sfârșitul neactivității ei din 1918. După cum Elisei ajungând la râul Iordanului și a așteptat acolo până la trecere, chiar așa și biserica după marea încercare venită asupra ei în 1918 a așteptat un timp în neactivitate. Așa se vede că acesta timp însemnează sfârșitul perioadei bisericii Filadelfia. Dacă aceasta este așa, atunci desigur, că unii din biserică Filadelfia au ajuns în perioada Laodiceii. Într'u cât Domnul a intenționat să închidă perioada Filadelfiei, a fost potrivit să zică: „Iată vin curând!“ El s'a pregătit să vină degrabă (repede) adică direct în templul său spre judecată, ca pe cei aprobați să eie în templul său. Promisiunea referitoare la cei aprobați a fost aceea, că vor fi făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu. „Cel ce învinge îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu, și nu va mai eși afară din el; și voi scrie peste el numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, al noului Ierusalim, care se pogoară din cer dela Dumnezeul meu, și numele meu cel nou.“ — Apocal. 3 : 12.

* Dumnezeu a zis lui Moisi, că perdeaua dela ușa cortului să fie atârnată pe patru stâlpi, (II Moisi 26 : 31—37) Stâlpul remintește un sprijin, sau un astfel de lucru imobil, care este așezat definitiv. Așa se vede că înțelesul cuvintelor Domnului este acela, că templul acuma a devenit organizația neclintită și statornică a lui Dumnezeu și aceia, cari înving și câștigă aprobarea Domnului, vor fi întăriți ca părți a acestei organizații, pe care ei așa o sprejinesc și o țin sus ca niște stâlpi,

dacă o reprezintă cu credincioșie; și continuând aceeași cu credincioșie, nici odată nu vor eși afară de acolo. Așa se vede că aceasta infățișază punctuos poziția rămășiței credincioasă amintită prin profetul Isaia. Incercarea infocată a fost în 1918, când mulți au căzut. Pe aceia, cari au ținut cu credincioșie cuvântul Domnului și cari au rămas credincioși față de numele lui. Domnul i-au păzit în aceasta încercare, i-au trecut prin ea și i-au introdus în organizația sa. Cuvântul său îi caracterizează astfel: „În templul său fiecare vorbește despre gloria lui.“ (Ps. 29 : 9, după trad. originală). Aceștea sprijinesc cu credincioșie și bucurie organizația Domnului, pe cum stâlpii sprijinesc biserica de desubt. Făcând aceasta neconținț nici odată nu vor eși afară, pentrucă „cei cari se incred în Domnul, sunt ca muntele Sion, care nu se clătină ce stă în etern. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul său, de acum și până în etern.“ — Ps. 125 : 1, 2.

²⁸ Organizațiunea lui Dumnezeu este introdusă acum, și el o va ocroti. De acuma nu va mai permite, ca Sionul să sufere vătămare. Fiecare membru a templului zice: „Fie unmele Domnului binecuvântat de acum și până în etern!“ — Ps. 113 : 2; Isaia 12 : 4.

²⁹ Domnul Dumnezeu a așezat numele său în templul zidit de Salamon, care a preumbrit pe acel templu, care „e mai mare, de cât a lui Solomo.“ Se vede deci cuviincios, că Isus învingătorilor le zice: Voiu scrie peste el numele Dumnezeului meu.“ Acesta este un semn care servește spre a arăta aceea, că pe cine reprezintă membrii clasei templului, că ei aparțin lui Dumnezeu și sunt membrii organizației sale; că încrederea lor este în Iehova și că ei posed încrederea lui; și că ei vor mărturisi despre numele său ca stâlpi și membrii credincioși a organizației sale. Cuvintele arată și aceea, că aceia, cari poartă numele lui Iehova, posed sprijinul și ajutorul său, înțeleg scopurile sale și că spre ce le-a dat numele lui. Aceea că ei primesc numele cetății sau organizației sale pogorâte din cer. Insemnează aceea, că aceștea sunt membrii împărăției sau a guvernului său și de fapt eu parte în reprezentarea cu credincioșie a guvernării sale. „Și numele cetății din ziua aceea va fi: Iehova locuște acolo.“ — Ezechiel 48 : 35.

³⁰ După aceea Domnul adaoge: „Și voiu scrie peste el . . . numele meu cel nou.“ Când Domnul Dumnezeu a trimes pe iubitul său Fiu, să domnească, i-a zis: „Tu ești preot în etern după rânduiala lui Melchisedec.“ (Ps. 110 : 4) Acei credincioși, cari au fost aduși în templu și făcuți părtașii lui, vor purta numele preoției regală. Aceasta insemnează aceea, că dacă vor stărui cu credincioșie până la capăt, vor primi cununa vieții și vor fi cu Domnul în etern în executarea acelor scopuri, pe care Iehova Dumnezeu le-a rânduit pentru ei.

³¹ Rezumatul subiectului nostru este: Perioada bisericii Filadelfia, s'a început la timpul prezenței Dom-

nului adouă în 1874 și a ținut până la timpul, când Domnul a venit în templul său. Atunci a venit judecata Israelului spiritual, și aceia, cari s'au dovedit credincioși către Dumnezeu și către Domnul Isus Christos, au fost denumiți membrii rămășiței. Aceștea au fost aduși sub mantia dreptății care este semnul aprobării: au fost îmbrăcați cu vesmântul mântuirii, care i-a identificat pe ei cu membrii clasei templului; și au fost aduși sub ocrotirea celui Prea-inalt, în care loc de favoare sunt în siguranță până când rămân credincioși. Natural aceasta aceea insemnează, că ei vor păstra totdeauna cuvântul lui Dumnezeu, și vor reprezenta cu credincioșie cauza lui ca membrii a clasei templului. Aceștea au fost trecuți din perioada bisericii Filadelfia în perioada bisericii Laodicea. Deci urmează, că trebuie să fie acum unii în corp cari au fost din perioada Filadelfiei și cari acum se bucură de binecuvântările Domnului în perioada bisericii Laodicea. Aceștea au fost paziți de orice vătămare în ceasul ispitei și aceasta se va întâmpla cu ei până atuncea, până când rămân credincioși către Tatăl lor și către Răscumpărătorul lor. „Ferice de acum în colo de morții, cari mor în Domnul! Da, zice spiritul, ei se vor odihni de ostenelele lor, și faptele lor îi urmează.“ (Apoc. 14 : 13) Aceia, cari de acum în colo rămân credincioși, la sfârșitul călătoriei lor pământeste imediat vor fi transmiși la locul pregătit pentru ei și la domnie împreună cu Christos în serviciul permanent a lui Iehova și vor lua parte la binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

Ocrotire

³² Faptele arată, că la timpul inchiderii perioadei Filadelfia și la începutul perioadei Laodicea a venit „ceasul de mare ispită.“ (sau timpul încercării) Dumnezeu a păzit în ispită pe cei credincioși conform promisiunii sale credincioase și îi va păzi până atuncea, până când rămân credincioși și mărturisesc iubire și dedicație față de el. (Ps. 31 : 24) Cu venirea „ceasului ispitei“ Domnul a vărsat spiritul său peste tot corpul, ca în adevăr să cheme în ajutor numele Domnului, și pe rămășița lui a adus-o în organizația sa, pe muntele Sion „Căci în muntele Sion și în Ierusalim va fi mântuire, după cum a zis Iehova, adică la rămășița pe care o va chema Iehova.“ (Ioel 2 : 32) Rămășița credincioasă a fost adusă sub ocrotirea celui Prea-inalt, și Domnul a luminat călătoria lor: „Atunci lumina lunii va fi ca lumina soarelui, și lumina soarelui va fi de șapte ori pe atâta, ca lumina a șapte zile, în ziua în care Iehova va drege stricăciunea poporului său.“ — Isaia 30 : 26.

³³ Legea lui Dumnezeu sau voința sa, care este închipuită prin lună, a devenit mai luminoasă înaintea rămășiței; lumina strălucitoare asupra planului lui Dumnezeu închipuită prin soare într'una crește și îi va conduce pe cei credincioși până la ziua perfectă. Credincioșii perioadei Filadelfia au fost trecuți în perioada Laodicea și au fost făcuți membrii clasei templului.

Fulgerile de lumină venite din templu arată definitiv credincioșilor, că a sosit sfârșitul lumii, că noul guvern s'a născut și că a sosit timpul spre aceea, ca evanghelia să fie vestită spre mărturie la toate națiunile. Rămășița a trecut cu bucurie în perioada Laodiceii, cântând laudă numelui lui Iehova.

Intrebări pentru studiile bereane

- § 1, 2. De la cine și cum a venit cartea apocalipsului la biserică? In ce părți se poate împărți lucrul bisericii făcut în perioada creștină? Cui sună promisiunea cuprinsă în Matei 28:20?
- § 3-5. Pentru ce trebuie să cercetăm numele deosebitelor perioade ale bisericii? Obsearvă aceasta!
- § 6-8. Aplică Matei 17:11 și Maleachi 4:5! Cine sunt „ingerii bisericelor”? Cum a primit fiecare biserică solia corespunzătoare?
- § 9-11. Definește timpul perioadei „Filadelfia” și arată, că, cum se potrivește acest nume! Descrie lucrarea-ispărită în acest timp și arată versuri din Scriptură, care dovedesc, că Domnul a recunoscut-o!
- § 12, 13. Cum se reflectează expresia „cheia lui David” la perioada Filadelfia, și la ce să referă aceasta expunere: „Va deschide și nimenea nu va închide și va închide și nimenea nu va deschide”?
- § 14, 15. Ce este „ușa deschisă” amintită aci? Cum a fost deschisă, și cum a fost folosită și cu ce rezultat?

§ 16-18. Cum a primit „biserica Filadelfia” lumina, care a arătat prezența adouă a Domnului? Descrie atitudinea „sinagogei lui Satan și arată, cum a arătat aceasta, că care este poporul Domnului adevărat!

§ 19-21. Definește, că ce este răbdarea, și arată din Scripturi importanța ei mare! Ce făgăduințe prețioase s'a dat acelor, cari au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare? § 22, 23. Ce însemnează expresia „ceasul ispitei”? Când s'a început și cu ce eveniment important? Ce evenimente mari au întrecut nemijlocit pe aceasta? Ce fel de solia a devenit atunci potrivită timpului, și pentru ce? Arată în legătură cu aceasta poziția și răspunderea credincioșilor și că ce este rezultatul supunerii lor!

§ 24, 25. Explică expunerea „ține ceea, ce ai, ca nimenea să nuți eie cununa ta” în legătură cu parabola despre fecioare și talenți!

§ 26. Ce însemnează așteptarea lui Elisei la râu? Ce arată aceea că el mai înainte a fost sotul lui Ilie? Ce însemnează aceea „Iată vin degrabă”?

§ 27, 28. La cine se referă Apoc. 3:12? Ce trebuie biruit, și pentru ce? Cum au devenit acesta „stâlpii templului lui Dumnezeu”? Pentru ce „n'or mai eși afară de acolo”? § 29, 30. Spre ce a cugetat Isus, când a zis, că voui scrie peste el (a) numele Dumnezeului meu, (b) numele cetății Dumnezeului meu (c) și numele meu cel nou?

§ 31-33. Arată, că ce au fost experiențele deosebite ale bisericii ce s'au ivit la trecerea din perioada lui Ilie în perioada lui Elisei! Atunci cine sunt aceia, cari au pășit în activitatea „bisericii Laodicea”, și la ce binecuvântări și privilegii deosebite au fost părtași?

W. T. 15 Octomvrie 1928

Perioda Laodiceii

„Și ingerului bisericii din Laodicea scrie-i: Acestea zice Aminul, martorul credincios și adevărat, începutul făpturei lui Dumnezeu”. — Apocalipsis 3:14.

IEHOVA a îmbrăcat pe Isus, când el a înviat cu toată puterea în cer și pe pământ. Aceasta nu poate să însemneze, că Iehova a voit să se despoae pe sine de toate puterea. Aceasta trebuie să însemneze aceea că Isus este executorul principal, care este îmbrăcat cu toate puterea și dreptul, ca să ducă înainte planul lui Dumnezeu, lucrând în totdeauna în armonie punctuoasă cu voința lui Iehova. Textul de mai sus întărește aceea deducțiune. Că cuvântul „amin” folosit în acest text după originalul evreesc însemnează tare, statornic, vrednic de încredere, credincios, adevărat. În vechiul testament cuvântul „amin”, însemnează sigur, credincios, adevărat, veritabil. (Isaia 65:16) Textul care compune subiectul nostru de cercetare este solia lui Iehova Dumnezeu trimisă prin iubitul său Fiu, căruia i-a dat întâietate în toate. (Colos. 1:18) El este începutul creației lui Dumnezeu, pentru care a venit timpul, că, ca marele oficiant a lui Dumnezeu să completeze creatura nouă a lui Dumnezeu.

Un titlu dat marelui oficiant a lui Iehova este „martorul cel credincios și adevărat.” Din acesta în mod potrivit trebuie trasă aceea deducțiune, că în timpul perioadei Laodicea, trebuie să fie un lucru de a se da o mare mărturie în toată lumea și sfinții lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să vestească evanghelia împărăției spre mărturie în toată lumea. Glorificatul Isus Christos este capul clasei care pune mărturie pe pământ, și aceia,

cari sunt credincioși și adevărați și locouiesc în el, se vor uni cu el cu bucurie în munca punerii mărturieii.

Acei unși, cari au fost aduși sub mantia dreptății și au fost prevăzuți cu haina mântuirii, posed semnul recunoștinței și au pășit în bucuria Domnului. (Isaia 61:1, 2, 10) De acum înainte, dacă vor ține și pe mai departe cuvântul lui Dumnezeu și se vor supune cu bucurie poruncilor sale, vor locui sub umbra Atot-puterenicului, sub ocrotirea celui Prea-înalt. Aceasta să vede clar cuprinzând în sine pe acei, credincioși, cari au fost trecuți din perioada bisericii Filadelfia și cari sunt în templul lui Dumnezeu. Solia Laodiceii în mod înțelept nu poate să sune sistemelor bisericii nominale, fiindcă aceștea sisteme prin primirea Alianței Națiunilor au lepădat pe Domnul și au fost lepădate cu totul. Fără îndoială la începutul perioadei Laodicea au fost câțiva astfel de copii ai celui Prea-înalt, cari n'au meditat în mod corespunzător la aprecierea privilegiilor lor. Dela 1919 au ajuns mulți și alții la cunoștința adevărului. Toți a trebuit să fie puși la încercare. Unii dintre ei au răvnă convenită către casa Domnului, pe când alții nu au. Până la un timp, după ce Domnul a venit în templul său, mulți dintre acei, din adevărul prezent au rămas în neactivitate. Numai în 1922 s'a trezit în adevăr biserica la cunoștința acelui fapt, că voința lui Dumnezeu este aceea, ca pe pământ să se facă o mărturie lătită, care trebuie să tragă atențiune omenimei la rege și împărăție și în mod

special accentuat faptul acela, că Iehova este Dumnezeu.

* Solia Laodiceii nu se prea referă la alții decât la unșii lui Dumnezeu. Aceasta deducțiune o adevărese următoarele cuvinte a lui Isus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăște-te!“ (3 : 19) Apostolul Pavel folosit de Domnul a aplicat chiar aceste cuvinte, când a zis către biserica următoarele: „Și ați uitat mângăierea, care vă vorbește ca unor fii? Fiul meu, nu desprețui certarea Domnului, nici nu pierde curajul, muștrați fiind de el; căci pe care iubeste Domnul il ceartă, și bate pe tot fiul, pe care-l primește. De suferiți certare, Dumnezeu vă tratează ca pe niște fii; căci care fiu este, pe care părintele nu-l ceartă? Iar de sunteți fără certare, căreia toți sunt părtași, atunci sunteți bastarzi, iar nu fii.“ — Evrei 12 : 5—8.

* Trebuie că la mulți dintre cei unși să se recească zelul față de Domnul, și pentru aceea Domnul zice „să ai zel și pocăște-te!“ Pentru ce ar trage Domnul atențiunea cuiva spre aceea, ca să aibă zel, dacă respectivul nu este copilul său? Pentru ce ar sfătui Domnul pe cineva să pocăască (după tr. engl: să-i pare rău de lucrurile sale) și să-și schimbe calea, dacă prin aceasta faptă nu poate să vină în deplină armonie cu Dumnezeu și nu poate să ajungă în grația sa? Datorința fiecărui uns este aceea, ca să mărturisească un zel convenit față de casa fiască. (Ps. 69 : 10) Aceasta este o altă și convingătoare dovadă la aceea, că solia Laodiceii nu poate să sune bisericeii nominale. Fără îndoială solia Laodiceii sună acelorora, cari au ajuns la cunoștința adevărului prezent, dar cari au neglijat, să-l prețuiască în mod potrivit. Domnul îi ariizează pe ei, că-i va muștra și certa, fiindcă îi iubeste. Dacă se vor pocăii și vor fi cu zel, vor câștiga aprobarea lui. Pentru aceasta respectivii vor fi încercați.

* Diferitele specialități de știința mai cu vază, corăpunzător trăducerii lor dau cuvântului „laodicia“ diferite înțelesuri. Il traduc „popor adevărat“ (Cruden), „dreptatea poporului“ (Mc Clintoc și Strong) și „judecata poporului.“

* La lumina acelor fapte care au devenit cunoscute, de când Domnul a venit în templul său, se vede logic că cuvântului laodicia, să-i dăm înțelesul de timpul de judecată și servirea adevărului pentru popor ales a lui Dumnezeu, sau servirea adevărului și judecata acelorora, cari au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu. În acest timp Domnul poștește o deplină socoteală dela poporul său în ce privește interesele împărăției incredințate lor. Aceasta deducțiune este în armonie cu acel fapt, că Domnul este în templul său pentru judecată și că el șede în scaunul său de judecată ca să netezească și să curățească casa fiilor, ca cei aprobați se aducă Domnului daruri în dreptate. — Ps. 11 : 4, 5; Malac. 3 : 1—3

* „Ingerul“ bisericeii Laodicea nu se poate să fie o persoană. Domnul n'a incredințat unei singură persoană interesele împărăției sale. Pe Dumnezeu il preamărește clasa templului. (Ps. 29 : 9 — trad. originală). „Picioarele vestitorului evangheliei“ vestesc solia mântuirii, dând

în știre unii altora și tuturor celor concepuți de spirit, că „domnește Dumnezeul tău.“ Membrii clasei rămășița credincioasa sunt păzitorii Sionului, cari văd ochi către ochi și împreună își rădică glasul spre vestirea laudei lui Iehova. — Isaia 52 : 7, 8.

* Solul deci trebuie să fie membrii credincioși și zeloși ai corpului, cari posed mărturia lui Isus Christos și cari își dau cea mai mare silința, ca să pue mărturie pe pământ conform poruncilor lui Dumnezeu. (Apoc. 12:17) Aceștea vorbesc pe pământ unii altora și fraților lor din casa lui Dumnezeu. Ei lucrază numai ca membrii reprezentanți a corpului lui Christos, ca să ducă mesajul unii altora și la orice ureche auzitoare. Deci solul Laodiceii nu este altul, decât tot corpul, membrii credincioși a lui Christos.

* Nu trebuie uitat, că solia trimisă bisericeii Laodicea pe cum și solia trimisă bisericeilor celorlalte perioade, este profetie, fiindcă vorbește despre aceea, ce „trebuie să se întâmple în curând.“ Deci credem, că aceasta profetie n'au putut fi înțeleasă clar mai înainte, până ce n'a început a se îndeplini sau până n'a fost în curs de îndeplinire. Înțelegând deci, că perioada Laodiceii s'a început pe la 1919, după aceasta dată de timp au venit mulți la cunoștința adevărului și s'au consacrat pe sine spre a face voința Domnului. Toți aceștea a trebuit să fie puși la încercare. Lucrul adevărat a punerii mărturiei despre împărăție nu s'a pornit până la 1922. Lucrul punerii mărturiei în foarma unitară și organizată după și dela aceasta dată și-a luat avânt. Atunci și-a început biserica partea ei de lucru închipuită prin lucrarea lui Elisei.

* Profetia lui Ioel, împlinită prima dată la rusalii, în acest timp a avut adouă îndeplinire. Și se va întâmpla în zilele cele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste tot corpul, și fiii voștrii și fetele voastre vor profeti, și tinerii voștrii vor vedea visiuni, și bătrânii voștrii vor vedea visuri.“ (Fapt. Ap. 2 : 17) (Vezi T.V. din 1927 broș. mici sub titlu Răvarsarea spiritului sfânt. Înainte de aceasta, în perioada bisericeii Ilie, mai cu seamă bătrânii au vestit evanghelia. Dar a venit timpul, când aceia, cari au fost aduși în Sion din nou, au început să eie parte activă în vestirea împărăției lui Dumnezeu. Barbați și femei tineri au pășit pe câmpul de servicii. Clasele adunarilor au devenit organizate și s'a făcut o aranjare pentru vestirea evangheliei în mod sistematic prin umblare din casă în casă, și lucrul a pornit mai cu mare însuflețire, decât cândva mai înainte. A fost promis, că în acest timp, tinerii vor vedea vedenii.

* „Vedenie“ însemnează înțelegere mai clară a adevărului; iar cuvântul „tineri“ să referă la cei activi cu deplină putere în serviciul Domnului. Faptele fidele față de profetie aceea arată pe cari au venit la cunoștința adevărului în timpul din urmă, au înțeles mai repede adevărul și au văzut mai de grabă intențiunile lui Dumnezeu și relațiunea lor față de lucrul său, și mai repede au pășit cu bucurie în el.

12 Chiar atunci „bătrânii” (adica aceia cari au avut mai puțin zel și putere spirituală) au visat visuri. Unii dintre aceia, cari au fost deja de mult în adevăr, și unii și de aceia, cari au ajuns mai târziu la cunoștința adevărului au început să gândească aceea, că Dumnezeu toată lumina referitoare la cuvântul său a descoperit-o deja în trecut și mai mult nu trebuie de așteptat în această privință. Cu astfel de cuvinte s'au liniștit pe sine zicând: „Noi suntem în posesiunea adevărului și noi trebuie să ne mulțumim cu meditația despre binecuvânterile viitoare”. Lucrul lor a stat din vorbirii ținute din timp înainte adunărilor și din vorbiri publice despre planul lui Dumnezeu ținute ocazional înaintea publicului. Ei n'au fost dispuși a dezvăli organizațiunea lui Satan și a Dumnezeu cu organizațiunea Diavolului; pentru aceia nu-ads fructele împărăției. „Pentru aceia de pe fructelor îi veți cunoaște. Nu tot cel ce-mi zice: Doamne Doamne. Va intra în împărăția cerurilor; ce numai cine face voia Tatălui meu care este în ceruri”. (Matei 7:20,21) Ei au lucrat, însă nu pe drumul desemnat de Dumnezeu. Ținând înaintea ochilor aceste fapte să fim cu atențiune la acele cuvinte a lui Isus, care conform îndrumării lui trebuie spuse Bisericii Laodicea: „Știu faptele tale (după trad. engl: lucrările tale), că nu ești nici rece, nici fierbinte; o de ai fi rece sau fierbinte!” — Apoc. 3:15.

13 Clasa solicitată aci afirmă despre sine aceea, că isprăvește cutare lucru. Dar ce fel de lucru? Orice lucru să fie făcut, acela n'a fost făcut după îndrumarea Domnului și pentru aceia El nu-i recunoaște. Ei n'au devenit cu totul reci, care arată aceia, că afirmă despre sine că iubesc pe Domnul și-l mărturisesc. Dar nu sunt nici fierbinți, care însemnează aceea, că nu sunt zeloși, fiindcă nu este în ei adevărate însuflețire către Domnul și către împărăția lui. Cuvântul „fierbinte” folosit aci este tradus din cuvântul grecesc „zestos”, care însemnează serviciul cu apetit, cu zel sau cu însuflețire fierbinte față de Domnul. Acum să fim atenți la faptele bine cunoscute.

14 Unii bătrâni în diferitele adunări în substanță au zis: „Revista vorbește prea mult despre organizația lui Satan și despre servicii; noi trebuie să vorbim cu cruțare despre preoțime și despre bisericile nominale, ca nu cumva să vătămăm pe unii din ele; noi nu vedem potrivit umblarea dela casă la casă și punerea cărților în mâna poporului, fiindcă aceasta ar arăta acea că noi suntem interesații unei vindere de cărți; și aceasta ar arunca o strălucire rea asupra adevărului; noi trebuie să dezvoltăm un caracter frumos; trebuie să cultivăm iubirea; noi trebuie să ne adunăm împreună și să medităm despre acele, cari sunt scrise în studiile în scripturi (volume), fiindcă dela 1916 Domnul n'a mai descoperit nimic bisericii sale; noi nu ne unim cu acele, ce au apărut în revistă în anii din urmă și pentru aceia noi îndemnăm pe frați la aceia, ca să urmeze exemplul nostru și să învețe cu sârguință volumile și să se pregătească spre aceia, ca să se întâlnească cu Domnul în cer”. Predicile lor înaintea multora păreau convingătoare. Așa s'a văzut,

că este un drum și mai ușor, și mulți au devenit „incropiți”.

15 E clar, că aceia cari au urmat umblarea unor bătrâni arătați mai sus, n'au văzut „vedenii”, adică n'au înțelese și n'au apreciat acele adevăruri, pe care Domnul le-a dat bisericii sale dela venirea sa în templul său. Din contră, aceasta au devenit „visători”, și au zidit cetăți în cer despre aceia, că ce minunați vor fi, dacă vor ajunge în împărăție. Ei nu sunt „reci” fiindcă n'au lepădat pe Domnul. Ei vreau numai să încunjure aceia critică și lepădare a lumii, care totdeauna se naște din serviciul însuflețit și activ față de Domnul. Acestea deci sunt cu inimă împărțită și nestatornici și pozitiv aparțin aceluia, despre cari apostolul zice: „Bărbat indoelnic, nestatornic în toate căile sale”. (Iacov 1:8) Fiecare trebuie se recunoască că este o clasă incropită. Intre acei mulți oameni modesti, cari se pretind, că sunt în adevărul prezent, în comparație numai un număr mic este cu zel în serviciul Domnului.

16 Unii, cari pretind, a fi în adevărul prezent, în substanță zic aceia, că toată lumina cuvântului lui Dumnezeu a fost adusă la iveală înainte de 1917, și noi suntem în posesiunea acesteia și aceasta este totul, de ce avem lipsă. Oare aceasta nu este aceia, cum ar zice: Bogat sunt și abundezi; am câștigat nume bun și caracter strălucit; așa de plăcut caracter mi-am dezvoltat, că îmi asigură mântuirea; și prin activitatea mea isprăvită în trecut am câștigat o mărturie bună, și n'am lipsă de aceia, ca să merg dela casă la casă și să vorbesc altora despre ziua răzbunării și despre împărăția lui Dumnezeu și prin aceasta să aduc lepădare asupra adevărului ce nu e de lipsă. Unii astfel vreau să se convingă despre aceia, că ei sunt drepti, și „aceia afirmă, că serviciul Dumnezeesc este un câștig”. (1 Timotei 6:5) Se poate observa, că acestea de regulă să țin mai buni decât frații lor; fiindcă sunt dezvoltăți mai bine. Prin aceasta ajung în aceia clasă, care conform scrierii profetului zice: „Retrage-te, nu mă atinge, căci sunt mai sfânt decât tine!” — Isaia 65:5.

17 Ei nu voesc să ocupe o poziție hotărâtă față de organizația Diavolului și se retrag de a preamări numele lui Iehova înaintea oamenilor, pentru aceia ei nu sunt nici reci, nici fierbinți. Acestea au fost preumbriți prin Efraim s'a amestecat cu popoarele, Efraim este ca o turtă ne intoarsă”. (Osea 7:8) Cu alte cuvinte, ei numai puțin sunt calzi, sau călduți, copti de jumătate. Cu aceia, că se țin pe sine mai sfinți decât frații lor, iarăș numai cu Efraim se asemenează: „Efraim zice: Cu adevărat inavățitu-m'am câștigatu-mi-am avuții; dară în toate câștigurile mele nu se va găsi în mine nici o nedreptate, nici un păcat”. (Osea 12:8) Cu alte cuvinte acestea zic: „Bogat sunt; de nimic n'am lipsă; am un caracter frumos, și nime nu poate afla greșală în mine; pentru aceia eu sunt pregătit pentru cer”.

18 Acestea în adevăr sunt de compatimit; pentru aceia Domnul le zice: „Pentru că zici: sunt bogat, m'am îm-

bogătit, și nu duc lipsă de nimic: și nu știi că ești ticălos mișel sărac, orb și gol". (Apocalipsis 3:17) Aceia cugetă despre sine, că sunt bogați, măcar că posed adevărata „bogația în credință”. (Iacov 2:5) Urmarea altui drum și împărtășirea reală în mărturisirea despre numele Domnului și împărăția lui ar aduce pentru ei lepădare. Ei acuma nu socotesc „defăimarea lui Christos mai pe sus decât tesaurile recunoștinții lumii”, pe cum a făcut Moise. (Evrei 11:26) E clar că aceștia nu au nume bun la Domnul, și pentru aceia sunt săraci, deși cugetă despre sine, că sunt bogați. „Mai de dorit este (la Domnul) un nume bun decât avuție mare, și bune-voință. (înaintea Domnului) decât argintul și aurul.” (Proverb. 22:1) Pentru aceia Domnul pe aceia, care doresc a plecea lui Dumnezeu și căror nu le pasă de alte lingușiri goale se de recunoștința oamenilor și cari nu voesc a cugeta despre sine, mai mult decât se cuvine, el îi arată ca pe unii care astfel se roagă: „Deșărtăciunea și cuvântul mincinos depărtează-le dela mine, nu-mi da nici sărăcie nici avuție; hrănește-mă din pâine ce-mi se cuvine!” (Proverb 30:8) Aceștia vreu se cunoască voința Domnului referitori la ei, care pe ei edifică, și se luptă pentru plăcerea lui. Din contră aceia, cari sunt pătrunși de însemnătatea și distincțiunea lor, cedează lingușirilor și stabililor false a-junse în urechile lor. Desigur aceștia nu au nume bun la Domnul; căci almintrelea nu i-ar mustra și nu i-ar admonia; că sunt miserabili, săraci și goi.

²⁰ Fiindcă Domnul îi iubește, le zice: „Ești orb” aceasta însemnează aceia, că Domnul este în templul său. Iubirea lor către Domnul și cauza lui a devenit călduță, și pentru aceia sunt orbi. Chiar la aceasta clasă să adresează apostolul, când zice: „Căci cel ce nu are aceste, este orb, scurt la vedere, uitând curățirea păcatelor sale cele de mult”. — 2 Petru 1:9.

²¹ Domnul le zice lor „goi”. Nimic nu au, ce i-ar asemăna cu cei zeloși, cari reprezintă pe Domnul în aceasta ziua de judecată și cari își află plăcerea în vestirea numelui său. (1 Ion 4:17,18) Ei „visează visuri”, fiindcă nu văd și nu înțeleg adevărul prezent. „Unde visiunea Dumnezească lipsește, poporul este desfrănat (după trad. engl: „gol”)”. — Proverb 29:18.

²² Legea a oprit a umbla gol. Dela servii Domnului s'a cerut, ca să poarte haine deosebite. Haina cea deasupra a indentificat pe purtătorul său cu servul cunoscut a lui Dumnezeu. 2 Moise 20:26; 28:42,43) E clar că Isus se adresează la aceasta, când referitor la venirea sa în templul său și la timpul de dinaintea Armagedonului a zis următoarele cuvinte: „Fericit, cel ce priveghează și păzește vesmintele sale, ca să nu umble gol, spre a se vedea rușinea lui!” — Apoc. 16:15.

²³ Aceștia fericiți sau aprobați trebuie se poarte hainele mântuirii și vesmântul de nuntă și trebuie să fie sub mantia dreptății. Dacă cineva nu are vedenie (vedere) despre acele adevăruri mari, pe care Dumnezeu le-a dat poporului său prin Christos și le desprețuiește, e sigur

că goleciumea unui astfel este văzută. Aceștia nu poarte haina de nuntă, fiindcă ei nu execute lucrul Domnului în modul desemnat prin el. Nu poarte haina mântuirii, fiindcă nu sunt identici cu aceia, cari servesc pe Domnul cu zel. Nu sunt sub mantia dreptății, fiindcă ei nu posed aprobarea Domnului. Pentru aceia îi mustră, îi face atenți și le zice: „Așa fiindcă ești călduț, și nici rece, nici fierbinte, te vou vărsa din gura mea”. Apoc. 3:16.

²⁴ Cuvântul folosit aicea lepădare însemnează ceva lucru scârbos, vărsătură. Dacă cei călduți se împărtășesc în admoniere corespunzătoare și nu voesc a se acomoda oastei organizației lui Dumnezeu activă, care vestește lucrul lui, ce să repausează pe invingerile, meritele și bunătatea lor din trecut, Domnul, pe cum declară, îi va vărsa din gura sa ca pe un lucru scârbos și de neprimit. Aceste cuvinte sunt o admoniere de cea mai aspră natură. Fiindcă el vrea să vadă aceia, că se silesc la ținerea legământului lor și a-și face sigură alegerea, le dă lor aceasta admoniere și după aceia îi îndeamnă astfel: „Te sfătuiesc să cumperi dela mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogățești; și vesminte albe, ca să te îmbreci, și să nu se arete rușinea goleciumei tale și alifie de ochii, ca să vezi!” — Apocalipsis 3:18.

²⁵ Se fim cu atențiune la aceia, că Domnul spre aceia îi face atenți pe aceștia, ca să cumpere dela el. Cum poate să cumpere careva uns al Domnului dela Domnul? Desigur cu plățirea aceluia preți, pe care Domnul îl pofteste, adică ținera cu bucurie acelor porunci, care se referă la acel timp, când Domnul este în templul său. Unii așteaptă prea mult cu plățirea. Isus nu-i sîntuește la acea, că ei trebuie să-și cumpere un caracter văzut și frumos, pe cum au făcut cei preumbriți prin Efraim, ce el le zice: „Cumpără dela mine aur lămurit prin foc!” Aceasta trebuie să însemneze așa ceva, care poate fi câștigat prin probă infocate. Regule este hotărât accentuată, adică aceia, că pe prețul multor strămtorări trebuie să intrați în împărăție; „servul nu este mai mare, decât Domnul său” și spre aceia ați fost chemați, că să urmați urmelor lui. Fără indoială, că Domnul prin cumpărare a înțales câștigarea recunoștinței lui Dumnezeu prin urmare în urmele sale, ca așa să servim, cum el a servit și ca să luăm acele defăimări, care l-au ajuns pe el pentru credincioșia lui. Aceia cari se supun cu credincioșie poruncilor lu Dumnezeu, trag asupra lor acele defăimări, cari au căzut asupra lui Isus. — Roman 15:3.

²⁶ Aceia afirmațiune, că cineva poate fi atât de plăcut și nobil prin meditație și tăcere liniștită, încât că Domnul pentru aceasta să poftască a-l lua în cer, este o apucătură de amăgire a vrăjmașului. Recunoștința Domnului aprobarea lui pot fi câștigate sau cumpărate prin supunere cu credincioșie poruncilor sale, care atrage foc dela vrăjmașul asupra celor credincioși, pe cum și este scris: „Dacă m'ar cerceta, a-ș-eși afară, aurul”. (Iov 23:10) Recunoștința și numele bun înaintea Domnului, sunt câștigate prin cultivarea cu deplin devotament a intereselor împărăției sale incredințate servilor săi. Recunoștin-

ta este arătată în aceia, că Domnul sporește acestor servii ocaziunile serviciului față de el. Aceasta recunoștință a Domnului e mai de lipsă de cât toate la aceia, ca cel uns să poată fi drept înaintea lui Dumnezeu.

27 „Haine albe“ trebuie cumpărate dela Domnul, ca cineva să poate fi învingător. Aceste haine însemnează aceea, că individul este solul Regelui, martorul lui Iehova și aparține credincioșilor Domnului. Acestea adevăruri și recunoștințe trebuie câștigate prin supunere cu bucurie poruncilor lui Dumnezeu.

28 Mai departe Domnul sfătuște, că aceia, pe care el îi aproabă astfel, „să-și câștige alifie de ochi și să-și ungă ochii, ca să vadă“. Fără indoială sunt în biserică de aceia, cari nu pot vedea față în față acele adevăruri mari, pe care Dumnezeu le-a descoperit poporului său. Ei zic că nu pot să le vadă, și pentru aceea nu cred în ele și nu eu parte în lucrul de servicii. Au lipsă de alifie de ochi, ca să vadă adevăratele Domnului și Iehova zice că să se îngrijească de ea și s'o folosească. Aceasta deducțiune trasă din cuvântul Domnului este sprijinită de acele fapte, care pot fi experiențate printre adunări, pe cum arată exemplul următor:

29 Un bătrân, pe care de un timp membrii mai slabi ai adunării îl țin mare și care simțea importanța lui, zice: Eu nu pot vedea, că acuma s'a dat bisericii mai mare lumină referitor la planul lui Dumnezeu, decât înainte de aceasta cu doisprezece ani, și pentru aceasta eu nu sunt în armonie cu Societatea și cu lucrul ce este în curgere. Acestea nu numai nu voesc a lua parte activă în servicii, ce și pe alții indeamnă spre aceia, ca să nu facă aceasta. Ce însemnează și ce inchipuește aceea alifie de ochi, a cărei folosință Domnul recomandă celor din Laodicea, ca să poată vedea? Alifia se numește unger, care amintește oleul ce este în ea; de aceasta inchipuește spiritul Domnului, a căruia fruct mai pe sus de toate este iubire și bucurie. Dacă în inimă este amarăciune, aceasta orbește ochii. (1 Ioan 2 : 11) Spiritul criticii agră și opunerii în contra lucrului Domnului ce este în decurgere pe pământ, împiedecă vederea acestor adevăruri; și cel ce este pătruns de acesta, nu poate vedea față în față.

30 Deci ei clar, că aceea, de ce avem lipsă, este o dedicație fără de egoizm Domnului, căci și apostolul Petru spre aceia sfătuște pe biserică, că acela, în care lipsește aceasta dedicație fără de egoizm, este orb și scurt la vedere. (II Petru 1 : 9) Dedicație fără de egoizm Domnului conduce la ținerea poruncilor sale. Nu numai cunoșterea poruncilor e de lipsă, ce și ținerea acelorora; iar ținerea acelorora rezultă luminare mai departe. „Luminare sunt poruncile lui Iehova, ele luminează ochii.“ (Ps. 19 : 9) Toți aceia, care doresc să fie în armonie sinceră cu Domnul și voesc să vadă față în față, se vor ruga astfel: „Deschide ochii mei, ca să vadă minunile ce rezultă din legea ta“. — Psalm 19 : 18. (trad. engl.)

31 Domnul a promis, că aceia, cari astfel se supun își ung ochii și indeplinesc cu bucurie voința lui, voi vedea lucruri prețioase. Intre lucrurile promise sunt și următoarele: „Ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi; și urechile tale vor auzi cuvânt inapoia ta, zicând: Aceasta este calea, umblați în ea; ori de vă veți indruma la dreapta, ori de vă veți indruma la stânga“. — Isaia 30 : 20, 21.

32 Folosința alifiei de ochi dumnezească face mai clară vederea adevărului. „Ochii tăi vor vedea pe rege în frumoseața lui (frumoseața lui în scaunul de judecată a templului său).“ (Isaia 33 : 17) Aceia, cari au fost aduși în templu și cari au căpătat hainele mântuirii, cunosc, că Christos este rege pe tronul său, și cari și-au uns ochii cu alifia de ochi dumnezească, astfel sunt înfățișați, ca și cari zic astfel: „Lăuda-te voi, că mi-ai răspuns și mi-ai fost spre mântuire! Piatra, pe care zidarii au lepădat-o, piatra unghiului s'a făcut! Dela Iehova s'a făcut aceasta, minunat este aceasta în ochii noștrii!“ (Ps. 118 : 20—23) După aceea acele lucruri, care s'au pregătit pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu, au fost descoperite lor, fiindcă posed spiritul Domnului. (I Corint. 2 : 9) Acestea văd, că acuma este „aceea zi“, când numele lui Iehova trebuie vestit între popoarele pământului și că chiar acesta este lucrul prezent al bisericii. — Isaia 12 : 1—6.

33 Fiindcă Domnul iubește pe aceia, cari au încheiat legământ cu el spre a face voia lui Dumnezeu, dar dacă totuș nu sunt zeloși îi mustră, ca să se pocăiască; și trebuie permisă aceea deducțiune, că dacă aceștea se întorc și vor dovedi răvnă cuvenită casei Domnului, vor fi pe deplin statorisiți în grația lui Dumnezeu. Aceia, cari cu toată ocaziunea întinsă lor nu se trezesc la cunoașterea privilegiilor lor și nu-și schimbă ținta, își pierd unirea și ajung în clasa „mulțimei mare“ sau se duc în întunec cu totul și pierd totul.

Înaintea ușii

34 „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva vocea mea și va deschide ușa, voi intra la el și voi cuina cu el, și el cu mine.“ (Apoc. 3 : 20) Isus nu bate la ușa fiecăruia. Aceste cuvinte ale sale, ca „stau la ușă și bat“, e clar că se referă la venirea sa în templul său adică în casa sa proprie. El pentru aceea bate, ca vadă, oare servii lui sunt treji și sirguincioși. El pentru aceea vine, ca să judece casa sa și să ceară socoteală servilor săi. „Iată, judecătorul stă înaintea ușii.“ (Iacob 5 : 9) Pe unii servii îi află treji, cari răspund la baterie imediat. Iar alții sunt nepăsători. Cu mult înainte a dat servilor săi următoare admoniere: „Să fie coapsele voastre încinsă (încingătoare însemnează serviciul Domnului), și luminile noastre (voi înșivă, cari ca martori a lui Dumnezeu purtați lumina) aprinse; și voi ca oamenii carii așteaptă pe Domnul lor, . . . ca venind și bătând, îndată să-i deschidă“. — Luca 12 : 35, 36.

³⁵ Aceia, cari sunt atât de orbi, că nu pot să vadă aceea, că Domnul a venit în templul său, și atât de surzi, că nu pot să audă baterea lui; și ei nu pot păși în servici, dacă nu sunt treziți și dacă nu le sunt deschise ochii. Să pozitiv, că Domnul pe aceia, cari sunt treji și zeloși, îi folosește spre aceea, ca să tragă atențiunea altora asupra privilegiilor lor. Isus zice:

³⁶ „De va auzi cineva glasul meu și va deschide uși. . . . „Aceasta desigur însemnează aceea, că dacă unul dintre cei calduți aude solia Domnului, și devine zelos („fierbinte“), deschide ușa, se asociază oastei „păzitorul“, și păsește cu însuflăire în serviciul Domnului, ori și ce cale i-ar deschide Domnul spre acesta, va câștiga grația Domnului. Răspunderea tuturor celor din casa fiască este aceea, ca să apuce orice ocaziune ce li s-a da, pentru fapte. Deschiderea ușii Domnului nu este altceva, decât a executa serviciul Domnului, în supunerea poruncilor sale. Ușa este ocaziunea, de care se folosesc cei supuși.

³⁷ Domnul nu forțează pe nimenea la aceea, ca să steie în serviciul său. N' are lipsă de nimenea; el însă dă sămân, că este în templul său și a sosit timpul de servici, după aceea însă încredințează fiecărui individ, ca să primească ocaziunea sau să o lepede Individul prin aceea apucă ocaziunea, că face cu bucurie și fără de egoizm totul, ce poate numai, ca să vesteacă vestea lui Iehova și a Regelui său. „Cine are poruncile mele și le săzește, acela mă iubește; și cine mă iubește, va fi iubit de Tatăl meu. Eu îl voi iubi, și mă voi arăta lui . . . De mă iubește cineva, va păzi cuvântul meu, și Tatăl meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.“ — Ioan 14 : 21, 23.

³⁸ Acelora, cari răspund cu bucurie, Isus le zice: „Eu voi intra la tine, și voi cu tine, și tu cu mine.“ Aceia, cari sunt atenți cu credincioșie spre Domnul și cari, trezindu-se, lucrează cu bucurie împreună cu Domnul în vestirea mesajului împărăției, sunt foarte fericiți. „Fericiți sunt servi aceia, pe cari stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui. Adevărat vă spun, că el se va încinge, va pune se șadă la masă, și se va apropia să le servească la masă.“ — Luca 12 : 37.

³⁹ Ce este aceea mâncare sau ospăț în care se împărtășește cel credincios cu Domnul? Aceasta este o astfel de mâncare, pe care Tatăl cereșc o pregătește prin Isus Christos, Regele său așezat acum pe tron și în care împărtășește pe cei credincios. „Mâncarea mea este, ca să fac voia celui ce m'a trimis, și să isprăvesc lucru pe cari mi-a dat să fac.“ (Ioan 4 : 34) Mâncările cinei amintite aci sunt următoarele: Isus a venit în templul său în 1918 în armonie cu voința Tatălui și chiamă pe membrii corpului său, ca să eie parte în clarificarea numelui Tatălui său în vestirea numelui său și a împărăției sale, în dezvălirea organizației vrăjmașului, în eliberarea prizonierilor și prin edificarea unui drum mare (drum înalt) pentru popor dând la o parte pietrele de împiedecare și

arătând poporului drumul vieții. El chiamă pe următorii săi din perioada Laodiceei, ca să eie parte cu el în aceasta binecuvântată lucrare. Aceasta este cina Regelui și pentru aceia serviciul împărăției și hrana celor credincioși. Domnul își află plăcerea în aceia, cari se supun cu bucurie poruncilor sale, și declară, că-i recunoaște. El pe aceștea sfinți îi curățește, ca să aducă lui Iehova jertfă adevărată, care nu este alta, decât jertfa laudei lui Dumnezeu prin vestirea numelui său și a faptelor sale printre popoare. — Maleachi 3 : 1—3; Evrei 13 : 15; Isaia 12 : 4.

Invingătorii

⁴⁰ Înaintea minței făpturilor stă marea întrebare. Oara ispitei a venit peste toate lumea. Cine este Dumnezeu? Cine este pe partea Domnului? Cine stă lângă Domnul și cine poarte cu bucurie de familia lui Christos? Cine va învinge prin aceia, că își va curăți mâinile de totul, ce aparține organizației Diavolului și cine se va consacra pe sine Domnului fără de retragere?

⁴¹ Acelora, cari fac aceasta și prin aceasta înving influența vicleană și blăstămate a organizației Diavolului Isus le zice: „Celui ce învinge, îi voi da se șadă cu mine pe tronul meu, pe cum și eu am învins, și m'am așezat cu Părintele meu pe tronul lui.“ (Apoc. 3:21) Isus a învins pe lumea. Soții lui chiar aceea trebuie s'o facă acum. (Ioan 16:33) Așa poate să fie cineva învingător, dacă se consacrează pe sine fără de egoizm lui Dumnezeu și Regelui său și dacă poartă cu bucurie acele defaima, pe care vrăjmașul le presară asupra lui, fiindcă este credincios Domnului.

⁴² Să nu uităm nici odată, că solia Laodiceei sună acela, cari au încheiat legământ de sacrificii cu Domnul. Perioada bisericeei Laodicee este un mare punct culminant în desfășurarea planului Dumnezeesc. Privilegiul cel mai mare dat cândva făpturilor vine în acest period. Domnul Isus, întorcându-se către frații săi, în substanță, le zice următoarele: „Acesta nu este timpul din urmă și a luptei până la sfârșit. Fiecare trebuie să steie ori pe partea lui Iehova ori pe partea vrăjmașului! Să fiți ori reci, ori fierbinți! Stați deschis către vrăjmașul sau consacrați-vă cu totul lui Iehova? Dacă rămâneți calduți, veți fi lepădați, că ceva lucru scârbos; și fiindcă vă iubesc, vă fac atenți“. E clar că cuvintele învățătorului însemnează aceea, ca acum aceia, cari iubesc pe Iehova și Domnul Isus se vor alia cu reprezițiune către aceea oaste, care cântă pretutindeni cu bucurie laudă numelui lui Iehova.

⁴³ Nu este nici o speranță sau vedere spre aceea, că preoțimea, care a lepădat pe Domnul, să ajungă cândva deplin în favoarea Domnului, și pentru aceasta nu lor le sună solia Laodiceei. Faptul, că Domnul aceasta o aplică acelora, pe care îi iubește și pe ei îi muștră și îi admoniază să se întorcă la el prin corespunderea condițiilor, ca se fie pe deplin restaurați, este dovadă convingătoare la aceia, că solia sună numai acelora, cari au fost concepuți și unși de spiritul sfânt, dari cari s'au

răciit și cari pot încă să fie reprimiți. Solia deci a devenit de cea mai mare importanță pentru clasa unsă în timpul acesta.

„Revista i-a grăbit pe frați spre aceia, ca să fie activi în servicii, fiindcă aceasta pozitiv este în armonie cu voința Domnului. Singurul scop a grăbirii serviciului a fost acela, că unii unși ai Domnului, care au devenit călduți, să se trezească la marele privilegiu prezent de a proclama numele lui Iehova. Văzând aceea, că noi suntem „în aceea zi“, e clară porunca, că toți acei unși, cari voese să câștige aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să vestească numele lui și se vorbească oamenilor despre faptele lui. Dumnezeu a așezat pe Regele său pe tronul său, și sfinților învingători le va fi permis ca în aceea împărăție să șadă cu el pe tronul lui, care va revărsa binecuvântări asupra tuturor familiilor pământului.

Întrebări pentru studiul herean

- § 1—2 În ce înțeles a încredințat Iehova lui Isus toată puterea în cer și pe pământ? Ce însemnează cuvântul „amin“ folosit aici? Cercetând cuvintele apostolului Pavel cuprinse în Coloseni 1:18 în legătură cu titlul lui Isus „martorul cel credincios și adevărat“, ce deducțiune putem trage privitor la mărturie ce trebuie dată pe pământ?
- § 3 Ce fel de aranjare potrivită timpului a făcut Iehova pentru aceea, cari au fost trecuți din perioada Filadelfia? Cui sună solia Laodiceei? Ce este scopul soliei? Pentru ce nu s-a dat aceasta bisericii nominale?
- § 4—5 Pe cine mustră și ceartă Domnul și pentru ce? Pentru ce trebuie admoniați cei unși, ca să fie zeloși? Și de la ce trebuie ei să se întoarcă?
- § 6—9 Arate însemnătatea potrivită a numelui „Laodicea“. Cine este ingerul amintit în acest text? Cui servește „ingerul“ și cum?
- § 10—13 La ce face amintire expresia „ceea ce trebuie să fie în curând“? Explică împlinirea din Ioel 2:28—30!
- § 14—16 Pentru ce mulți care se numesc după numele Domnului, vor cădea dela intrare în împărăție? Explică, că pentru ce nu sunt în stare unii a vede „adevărul prezent“? În

ce înțeles sunt unii „nici reci, nici fierbinți“? Ce împrejurare arată, că este o „rămășița pe pământ“?

- § 17—19 Explică starea acelor, cari zic: „bogat sunt și de nimie n-am lipsă“. Descrie clasa preumbrită prin Efraim! Ce conduce în total în starea de călduți? Ce fel de lecție se poate învăța în aceasta privință din umblarea lui Moise? Aplică Proverbul 30:8!
- § 20—23 Descrie aceea stare, pe care o desemnează aici cuvintele „orbie“ și „golătate“!
- § 24—26 Ce fel de folos prezent sau viitor are activitatea din trecut în serviciul Domnului? De la cine și cum poate se cumpere cineva „aur lămurit prin foc“? Și în ce înțeles poate fie bogat prin aceasta?
- § 27—30 Ce sunt „hainele“ amintite aici și cum pot fi câștigate? Ce adevărește aceea că în prezent este lipsă de „a-lifie de ochi“? Și ce vor fi în stare a vedea aceia, cari o folosesc? Ce este sensul amărăciunii și cum se manifestează aceea în general? Și cum poate să fie aceea învinsă?
- § 31—33 Înșire unele lucruri scumpe, pe care cei supuși pot numai se le vadă! Ce este urmarea sigure a neconsiderării privilegiilor oferite celor unși?
- § 34—35 Explică versul 36 din Luca 12 și arată relația lui din Apocalip. 3:20! În expunerea „iată stau la ușă și bat (a) cine este cel ce bate, (b) unde bate, (c) cu ce scop bate (d) cine răspund și pentru ce?“
- § 36—39 Ce însemnează aceea, „că auzi vocea mea“ și „va deschide ușa“? Și la ce ospăț și societate se bucură aceia, cari răspund cu bucurie?
- § 40—41 Care este acum întrebarea principală? Cine trebuie se răspunde la aceea? Asupra la ce trebuie să învinge? Ce este promis învingătorilor, și cum poate cineva să fie învingător?
- § 42—44 Cum poate fi cineva „rece“ sau „fierbinte“? Ce arate aceea, că Domnul adresează aceste cuvinte acelorora pe care-i iubește? Arată (a) potrivirea acestei solii timpului și (b) cât de mari sunt privilegiile prezente și cu ce făgăduință mare stau în legetură!

W.T. 1 Noiembrie 1928.

Prezența Lui

Întrebare: Matei 24:27 sună astfel: „Căci pe cum fulgerul iese dela răsărit și să vede până la apus, așa va fi și venirea fiului omului.“ E la loc aceea deducțiune, că fulgerul amintit aici este soarele, care luminează dela răsărit până la apus?

Răspuns: Nu, acesta nu e o deducțiune la loc. Desi răsărirea soarelui și creșterea luminei sale înfățișază bino creșterea arătării prezenței Domnului, totuș nu această este cauza la aceea, că Isus folosește cuvântul fulger în textul citat. E clar că cuvintele lui să referă la acel timp, când el vine în templul lui Iehova și adună pe cei aprobați în stare de templu. De la acest timp în-

cepând poporul lui Dumnezeu poate să aștepte o înțelegere mai bună despre planul lui Dumnezeu. De când vedem înțelesul fulgerilor lui Dumnezeu, înțelegem mai bine și textul de mai sus.

Cuvântul „fulger“ aplicat în textul de mai sus nu însemnează „luminător mare.“ Iar cuvântul „se vede“ e tradus din cuvântul grecesc „faino.“ Acest cuvânt însemnează simplă sclipeală sau arătare, strălucitoare, aruncare de strălucire. Cuvântul „fulger“ obvenient (amintit) în textul nostru e tradus din cuvântul „astrape.“ Așa învață, că acest cuvânt grecesc să trage dela cuvântul „aster“, care însemnează stea, desigur pentru

aceea, căci însușirea principală a stelei etse strălucirea, scânteierea sau radierea. Traducerea engl. diaglot redă cuvântul „astrapto“ prin fulgerare sau scânteiere.

Cuvântului „soare“ în grecește corespunde cuvântul „helios“. Chiar în aceasta convorbire, și încă în acest capitol în textul douăzeci și nouă Isus folosește cuvântul „helios“ sau soare. Se vede pozitiv că el și în textul douăzeci și șapte ar fi aplicat tot acest cuvânt dacă ar fi voit să spună, că prezența sa se va asemăna cu soarele esînd dela răsărit și luminând până la apus.

Pentru aceea am zis, că Isus a trebuit să se referă la soare în textul douăzeci și șapte, fiindcă acesta corp ceresc se arată la răsărit și luminează gradual până la apus și corespunde acestei descrieri. E adevărat că fulgerile nu se redică totdeauna la răsărit și să se vadă până la apus, dar așa să vede că Isus n'a voit să spună aceasta. Aci înțelesul mai degrabă e acela: Fulgerile se redică dela o parte a cerului și luminează până la cealaltă și pentru aceea nu sunt legate de un loc. Fulgerul adesea să redică dela o parte a cerului și strălucirea lui se poate vede la cealaltă parte, la mare depărtare. Că Isus a gândit la așa ceva când a grăit, aceea se arată din cuvintele scrise la Luca 17 : 24, unde el a vorbit tot despre acesta lucru: „Căci cum iese fulgerul și luminează dela o margine a cerului până la cealaltă așa va fi și Fiul omului în ziua sa.“ Faptul important este acela, că luminarea fulgerului este pentru orientarea celor, cari priveghiază, și acela nu este legat de un loc.

Fiindcă Isus folosește cuvântul fulger, să cercetăm de aproape o definiție cunoscută a fulgerului, care pe noi ne va ajuta la o înțelegere mai bună a subiectului: Privind arătarea fulgerilor, se pot împărți trei clase. Că acesta nume îl folosese fără a pune deosebire, se cugetă la fulgerul „fulgerător“ (fulgerul care brăzdează cerul) ... .. Ea al doilea soi de fulgere aparține fulgerul „lat.“ Aceasta supra față de lumină, apare pe orizont cu mare înălțime, în culoare auri sau roșcată nici o foarmă hotărâtă sau marginire. Acesta de regulă nu provine prin explozia electricității, rare ori este căzută acesta direct din iscarea fulgerului. Acesta provine din reflexiunea fulgerilor de ploae ce sunt afară de orizont, care se aruncă asupra norilor sau asupra aborului ce este în atmosferă și câte odată se vede și la multe sute de mile dela locul real al fortuniei, care stăruiește fulgerile. Al treilea soi de fulgere este fulgerul rotund.“ — Enciclopedia americană volum. 17 pag. 433.

Cuvintele lui Isus-nu exprimă acel cuget, că fulgerul fulgeră de a lungul unei linii pe orizont dela răsărit până la apus, ci că fulgerul se redică într'o parte a cerului (fie aceea la răsărit, la apus, la mieznoapte sau miezăzi) și strălucirea lui este atât de orbitoare, în cât luminează și regiunea îndepărtată a cerului. Pentru aceea fulgerul nu este limitat la un loc.

Dacă luăm textul în propria lui legătură, putem să dobândim o înțelegere mai bună. Isus a cercetat templul, pe care l-a zidit Irod. Irod era edomit, adică descendent

la lui Fsan. El și templul său au închipuit sistemele bisericice nominale, care în numele Domnului au edificat un templu fals. Când Isus a venit în templul lui Irod, a observat aceea, că preoțimea jidovască și aliații ei au făcut acolo comerț și templul l-au făcut peșteră de tâlhari. Aceasta a preumbrit foarte bine situația prezentă. Preoții au folosit sistemele lor religioase spre aceea, ca să ajute pe interesații lor lacomi de câștig în comerțul lor, cu care împreună casa pretinsă a Domnului a făcut-o „peșteră de hoți“. — Matei 21 : 12, 13.

Isus după ce a părăsit templu, a spus cuvintele care compun textul subiectului nostru de cercetare: „La ieșirea din templu, pe când mergea Isus, ucenicii lui s'au apropiat de el ca să-i arete clădirile templului. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate acestea lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatra pe piatra, care să nu fie dărâmată.“ — Matei 24 : 1, 2.

Desigur că Isus a cugetat atunci la acel timp, când va veni la acel templu, pe care 'l va clădi Dumnezeu; că el va veni pentru judecată, care judecată cuprinde în sine stigmatizare (semnul de infamie) templului fals, care a fost preumbrit prin templul lui Irod și căderea complectă a sistemelor babilonice. În timpul când s'au spus aceste cuvinte Isus și învățăceii săi au șezut pe muntele Olivilor, privind zidurile templului. Acolo când erau împreună, i-au pus lui aceasta întrebare: „Spune-ne nouă când vor fi acestea (adică pustiirea templului), și care va fi semnul venirii tale și sfârșitului lumii?“ Răspunsul lui Isus a trebuit să se referă acel timp, când se vor întâmpla cele trei lucruri amintite, adică sfârșitul lumii, adouă venire a Regelui cu drept al lumii și judecata templului și dărâmarea și pustiirea a celui templu pretins care a fost ilustrat prin templul lui Irod.

1914 însemnează sfârșitul lumii și acel timp, când Iehovă a așezat pe Isus Christos pe tron ca Rege cu drept al lumii. Peste trei ani și jumătate, adică în 1918, Isus a venit în templul adevărat a lui Dumnezeu, mai întâi pentru aceea, ca să tie judecata peste casa adevărată a lui Dumnezeu, iar după aceea peste cea pretinsă, care judecată cuprinde în sine pustiirea organizației lui Satan dimpreună cu acest templu pretins. — Ps. 11 : 4—6; I Petru 4 : 17.

Înainte de 1914 n'a fost dovadă despre aceea, că prefera Domnului cuprinsă în Matei 24 s'ar fi îndeplinit. Dovada prezenței lui tinută în partea de timp dela 1874 până la 1914 trebuie găsită în altă parte a Scripturii. De „servului rău“ s'a descoperit și a devenit necredincioasă. Clasa „servului rău“ a fost condusă de motive egoiste, la 1914 până la 1918 să părea că mirile întârzie și clasa fiindcă ei au așteptat timpul când să-și poată căpăta plata. Cei cari s'au consacrat pe sine Domnului fără de egoizm, au rămas credincioși, și când Domnul a venit în templul său, l-au reprezentat cu credincioșie după cea mai bună capacitate a lor. Din aceste membrii credincioși și aprobați să compună „servul credincios și înțelept.“ Acestui „sev credincios și înțelept“ i-a incredințat Domnul to-

ato Iverie sale adică intereselor împărăției. Pe aceștia credincioși i-a adus în starea templului, le-a dat vesmântul mântuirii și i-a acoperit cu mantia dreptății.

Războiul mondial s-a sfârșit în 1918; cei unși s-au trezit mai târziu la cunoștința acelui fapt, că trebuie să pună mărturie în largul lumii despre planul lui Dumnezeu, și mai ales despre aceea dovadă, că lumea s-a sfârșit și Domnul este prezent. Domnul atunci a fost în templul, luminând mintea celor credincioși. Christosii și învățătorii cei mincinoși s-au arătat și au făcut multă paradă de înțelepciunea lor, pe cum Isus a prezis aceasta.

Cunoșcând acum împrejurările zicerii textului să cercetăm textul însoțitor a versului nostru și legătura lui! Isus a zis mai înainte: „Iată, v-am zis vouă mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: „Iată el este în pustie“, să nu vă duceți acolo! „Iată el este în odăiță ascunsă“, să nu credeți lucrul acesta! (Matei 24 : 25,26) Isus a păzit pe următorii săi de acele amăgiri, pe care le vor excita învățătorii și mincinoșii față de ei, cari vor învăța, că unde va fi Christos.

Dumnezeu este autorul fulgerilor: (Ierem. 10 : 13) Iehova dă lumină bisericii sale prin cap, prin Isus Christos. Pentru aceea Domnul a făcut atenți pe următorii săi despre aceea, că lumina care va arăta prezența lui nu se va trage din o astfel de parte, care zice, că Domnul este într-un loc deosebit. Pentru aceea a zis el: Că dacă unii oameni, cari nu sunt în stare a procura fulgere și cari nu sunt autori adevărului, vă vor zice vouă, că ei sunt în clasa unșii a lui Dumnezeu și în starea de templu. Iată, el este în pustiu sau în camera secretă, să nu credeți lor! „Căci pe cum fulgerul strălucirea adevărului Dumnezeesc vine de la Iehova și să trimită membrilor organizației sale prin Isus

Christos capul ei) să redica de la răsărit și să vede până la apus (și pentru aceea nu este numai într'un loc), așa va fi și venirea Fiului omului.

Cu alte cuvinte, Isus Christos nu fi într'un loc anumit, ce în templul său, și lumina lui, care va lumina mintea membrilor clasei templului în privința adevărului referitor la prezența sa, va veni de la Iehova și va lumina fiecărui membru a clasei templului, fără considerare, că în care parte a pământului sunt. Acest cuget îl exprimă Luca 17 : 24. Această deducțiune se arată și din fapte. De la 1918, dar mai cu seamă de la 1922, clasa templului vede mai curat prezența Domnului și vederea planului lui Dumnezeu crește tot mai tare. Acestea adevăruri crescând așa vin, -ca și strălucirea fulgerului, și aceia le văd, cari sunt cu atențiune la descoperirea mai departe a adevărului Domnului.

Mai departe putem zice în mod potrivit, că răsăritul înfățișază poziția lui Isus Christos față de membrele corpului său ce sunt pe pământ; că strălucirea fulgerilor lui Dumnezeu vine de la el la biserică sa prin Isus Christos, și pentru aceea sunt fulgerile lui Dumnezeu, care luminează mintea credincioșilor unși, de la răsărit (prin Christos) se redică și se arată până la apus, sau până la membrele corpului ce sunt pe pământ. Luminează în mintea unșilor lui Dumnezeu, fără considerare, că unde sunt.

Deducțiunea dară este aceea, că profeția cuprinsă în Matei 24 : 27 nu s'a îndeplinit, până când Domnul n'a venit în biserică sa în 1918; că fulgerul amintit aci n'are nimic de a face cu soarele, ce fulgerul înfățișază aceea, că, cu ce înălță a venit Domnul în templul său. — Matei 3 : 1, 2.

W. T. 15 Octombrie 1928.

Cântarea veche

Cântarea veche preaslăvită,
În miez de noapte-atunci,
Cântatu-s'a de îngeri sfinți,
Pe harfe de-aur dulci:
„În lume pace și 'ntre oameni
Bună 'nvoire, frățească!“
În liniște pe lume vine
Cântarea îngerească.

Că lumea suferit 'a multe
'N războaie și 'n păcat;
Și jalea-a două mii de ani
Pe harfe s'a cântat;
Războinicii nu ascultară
De muzica cerească:
Jos arma, luptători, auziți
Cântarea îngerească.

Și voi cei prea împovorați
Și gârboviți de-âl vieții greu,
Ce 'n trudă până câștigați
Cu pași muncii mereu. —
Auziți! sunt veștile prea bune,
Ce vin să ferească...
Opriți-vă și admirați
Cântarea îngerească.

Că iată timpii prorocii
Îndată o să vie...
Și 'n cercul anilor sosi-va
Și vârsta aurie;
Când pacea 'n lume triumfa-va
Și iar o să strălucască,
O lume 'ntreagă îngăna-va
Cântarea îngerească.